

РЕШЕНИЕ

№ 7859

гр. София, 13.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **7592** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ЗПУКИ/.

Образувано е по жалба на Х. С. Х. срещу Решение № 246/27.06.2013г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/, с което: 1. е установен конфликт на интереси по отношение на жалбоподателката в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по чл.3, т.25 - административен секретар на Районен съд-Айтос, за това, че е подписала атестационен формуляр с оценка 1 „изключително изпълнение” на Н. Д. Г. и предложение от 13.11.2009г. за повишаването в ранг в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т.1 ДР ЗПУКИ, нейната майка – нарушение на чл.8, изречение 1-во, предложение 1-во във вр. с чл.35 ЗПУКИ; 2. е установено неподаване на декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ от Х. С. Х., административен секретар на Районен съд-Айтос, във връзка с подписването на атестационен формуляр с оценка 1 „изключително изпълнение” на Н. Д. Г. и предложение от 13.11.2009г. за повишаването в ранг – нарушение на чл.16, ал.1 във връзка с чл.37 ЗПУКИ.

С жалбата се претендира прекратяване на производството за установяване на нарушение, съставляващо конфликт на интереси в качеството на жалбоподателката на лице, заемащо публична длъжност по чл.3, т.25 ЗПУКИ, алтернативно – да бъде отменено оспорваното решение на Комисията. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, обосновани с липса на

извършено нарушение на разпоредбите на ЗПУКИ. Жалбоподателката поддържа, че в качеството си на административен секретар и в изпълнение на служебните си задължения, произтичащи от длъжностната ѝ характеристика и в изпълнение на заповед на административния ръководител на съда, е участвала в атестирането на всички съдебни служители като по никакъв начин не е възприела, че изпълнението на служебните ѝ задължения е в нарушение на закона, доколкото същото е изрично регламентирано в Правилника за администрацията в районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища /ПАРОВАС/. На следващо място посочва, че атестационната комисия се председателства от магистрат и в състава ѝ участва още един съдия, след което комисията като колективен орган излиза с предложение до административния ръководител – председателя на съда. Нелогично е според нея, че по някакъв начин в качеството си на съдебен служител може да повлияе на становището на комисия, в чиито състав останалите членове съдии. Посочва, че тя и майка ѝ са декларирали родствената си връзка в изпълнение на чл.12, т.2 във вр. с чл.14 ЗПУКИ като декларациите от 26.01.2009г. са публикувани на интернет страницата на съда. От 01.08.2010г. майка ѝ била пенсионер, като последното ѝ атестиране е за периода 01.11.2008г. - 30.11.2009г., поради което намира, че е изтекъл предвиденият давностен срок за преследване на описаното в сигнала нарушение. Според жалбоподателката специалният закон за установяване на административни нарушения, свързани с конфликта на интереси не изключва приложението на останалите разпоредби от общия нормативен акт – Закона за административните нарушения и наказания, съгласно чл.11 от който по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част от Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Предвид разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК намира, че следва административно-наказателното преследване да се изключи по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, съгласно редакцията на НК, действала по времето на извършването на нарушението, с оглед това, че двугодишния давностен срок от подписването на атестационния формуляр е изтекъл още на 13.11.2011г., а абсолютният давностен срок – на 13.11.2012г., а сигналът поставил началото на производството пред Комисията е подаден на 26.10.2012г. Като основание за прекратяване на производството посочва и разпоредбата на чл.34, ал.1 ЗАНН, тъй като сигналът до КПУКИ е подаден на 26.10.2012г., а решението на Комисията е издадено на 27.06.2013г.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д. – пълномощник на жалбоподателката, по съображенията, изложени в нея. Намира за недоказано твърдението за частен интерес и облага.

Ответникът по оспорването - Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, чрез юрк.Д. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена по съображения, изложени в съдебно заседание и писмени бележки по съществуването на спора. Поддържа, че действията на жалбоподателката са осъществени в частен интерес и е налице облага от материален и нематериален характер – повишаване на възнаграждението и повишаване в по-висок ранг. Възражението за изтекла давност намира за неоснователно, тъй като производството за установяване на конфликт на интереси е по реда на АПК и не може да се прави връзка със ЗАНН и НК, а решението на Комисията е индивидуален административен акт със собствени последици. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано въз основа на сигнал с рег.индекс № С-395/26.20.2012г. против жалбоподателката, заведен в регистъра на сигналите по чл. 22и с рег. №С-395/26.10.2012 г., за това, че в качеството ѝ на административен секретар на Районен съд-Айтос е участвала в атестирането на свързано с нея лице - нейната майка Н. Г., служител в РС - Айтос. Комисията служебно е изисквала и събрала доказателства, удостоверяващи служебното качество на жалбоподателката, декларация по чл.12, т.2 във връзка с чл.14 ЗПУКИ на Х., доказателства, удостоверяващи служебното качество на Н. Г., доказателства, удостоверяващи състава на атестационна комисия, атестационни формуляри и доказателства, касаещи промяна на възнаграждението на Н. Г.. Комисията служебно е направила справка в Национална база данни "Население" за Х. С. Х., както и справка в Търговски регистър и Регистър Булстат по партидата на Х..

С писмо с изх. №С-395#5/14.05.2013г. Х., в качеството ѝ на административен секретар в РС - Айтос, е поканена на изслушване на 23.05.2013г. Поканата е изпратена на служебния адрес на Х. и видно от известието за доставяне е получена на 15.05.2013г. от упълномощено лице.

На 17.05.2013 г. в Комисията е получено възражение от жалбоподателката, в което посочила, че участието ѝ в процедурата по атестиране на майка ѝ не е нарушение на ЗПУКИ и това ѝ задължение произтича от Правилника за администрацията в районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища. Атестационната комисия се председателствала от съдия и е колективен орган.

С писмо от 18.05.2013 г., адресирано до Х., на посочен от същата електронен адрес [електронна поща], е изпратено копие от административната преписка по сигнала.

На 22.05.2013 г. в Комисията е получено и регистрирано писмо с вх. №С-395#8 от Х., в което посочила, че няма възможност да участва в изслушването, не отправя искане за отлагане на същото и моли бъдат взети предвид направените възражения.

Въз основа на тези доказателства Комисията, приела, че сигналът по чл.23 ЗПУКИ е допустим като подаден от идентифицирано по смисъла на чл.17 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси лице. Приела, че са налице достатъчно данни за извършване на проверка за наличие или липса на конфликт на интереси. В хода на производството не се установило наличие на процесуални пречки по смисъла на чл.27 АПК.

Не се спори, че по силата на допълнително споразумение към трудов договор № 81/10.11.2005г., сключен от председателя на Районен съд-Айтос, жалбоподателката заема длъжността "административен секретар" в съда и като такава е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25 ЗПУКИ.

В качеството си на административен секретар Х. подала декларация по чл.12, т.2 във връзка с чл.14 ЗПУКИ от 26.01.2009 г., в която е посочила участие в органи на управление или контрол на следните юридически лица с нестопанска цел - НЧ "В. Л. 1869", сдружение "Алтернативи" и "К. 2004". В т.5 от декларацията Х. е посочила свързано с нея лице - нейната майка Н. Д. Г.. Жалбоподателката е член на орган на управление и на сдружение "Българска федерация по спортна акробатика" и сдружение "Спортен клуб скокове батут А..".

По силата на трудов договор № 00049/01.10.1997г. Н. Д. Г. заема длъжността "нотариален книговодител" в РС - Айтос. По силата на трудов договор № 143/30.10.2007г. Н. Д. Г. заема длъжността "съдебен секретар - протоколист" в РС - Айтос до завръщането на отсъстващия служител. С допълнително споразумение към трудов договор № 13/05.03.2008г. е променена длъжността на Г. - от "съдебен секретар - протоколист" на "съдебен архивар". Видно от длъжностната характеристика, длъжността "съдебен архивар" е подчинена на председателя на съда, съдия-докладчик и административния секретар. Със Заповед № 120/16.07.2010г. на председателя на РС - Айтос, считано от 01.08.2010г. трудовото правоотношение на Г. е прекратено, поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със Заповед № 70/29.05.2008г. и Заповед № 119/04.11.2009г. на председателя на РС - Айтос Христина Х. е определена за член на комисия, която атестира служителите. От атестационен формуляр от 20.10.2008г. се установява, че Н. Г. е получила оценка 2 "изпълнението е над изискванията". След получената оценка, считано от 01.01.2009г. трудовото възнаграждение на Г. е повишено, видно от допълнително споразумение № 23/04.03.2009 г., с 69 лева.

От атестационен формуляр от 13.11.2009г. се установява, че Н. Г. е получила оценка 1 "отлично изпълнение". С предложение от 13.11.2009 г. комисията, определена със Заповед № 119/04.11.2009г. е предложила служителите, получили оценка 1 (общо 4-ма служители) да бъдат повишени в ранг. Със Заповед № 130/16.11.2009г. на председателя на РС - Айтос е повишен ранга на служителите, получили оценка 1 "отлично изпълнение". С допълнително споразумение към трудов договор № 131/16.11.2009г. Г. е повишена в ранг III, за което е получила и увеличение размера на трудовото възнаграждение с 25 лева.

Въз основа на така установените факти Комисията е приела за безспорно установено, че жалбоподателката, в качеството ѝ на административен секретар на Районен съд - Айтос, е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25 ЗПУКИ и по отношение на нея са относими забраните предвидени в чл. 5 - 11 от ЗПУКИ, а родството по права линия от първа степен между Н. Д. Г. и жалбоподателката обуславя свързаност по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ. Прието е, че с участието си, като член на комисия, назначена със Заповеди № 70/29.05.2008г. и № 119/04.11.2009г. на председателя на РС – Айтос, в процедурата по атестирането на нейната майка – Н. Г. за 2009г. и давайки предложение за повишаване в ранг на същата, Х. безспорно е упражнила правомощие по служба. Предвид това и събраните в хода на административното производство доказателства, Комисията приела, че извършените от нея действия имат характер на участие в подготовка на акт - Заповед № 130/16.11.2009г. на председателя на РС - Айтос за повишаването в ранг на свързаното с нея лице, с които действия Х. е нарушила забраната, въведена с разпоредбата на чл.8, изречение 1-во, предложение 1-во ЗПУКИ, а именно участвала е в подготовката на акт в частен интерес на свързано с нея лице – Н. Г. като при изпълнение на правомощията си по служба - участвайки в атестацията на майка си, за 2009г. и давайки предложение от 13.11.2009г. за повишаването на същата в ранг, е била повлияна от частния интерес на свързаното с него лице. Частният интерес на свързаното с Х. лице е довел, според Комисията, както до материална, така до нематериална облага за Г. - доход в пари, изразяващ се в повишаване на месечното ѝ възнаграждение, получаване на привилегия, помощ и подкрепа. Частният интерес за свързаното с Х. лице е такъв, който може да повлияе върху безпристрастното и

обективно упражняване на правомощията по служба от страна на съдебния администратор.

Административният орган е отчел като ирелевантно обстоятелството, че атестирането на съдебните служители и предложението за повишаване в ранг се извършва от тричленна комисия, тъй като предвид йерархическата подчиненост на Г., обуславя и факта, че от всички членове на комисията единствено Х., в качеството си на административен секретар, е имала възможност да оказва пряко влияние върху възлаганите на майка ѝ задължения.

В хода на проверката не било установено Х. да е подавала декларация за наличие на частен интерес по конкретен повод и да се е отвеждала като неподаването на декларация приела за нарушение на разпоредбата на чл.16, ал.1 във връзка с чл.37 ЗПУКИ.

При тези изводи Комисията приела оспорваното в настоящото производство решение, с което на основание чл.27, ал.2 ЗПУКИ във връзка с чл.7, т.2 ПОДКПУКИ: 1.установила конфликт на интереси по отношение на Х. С. Х., за това, че, в качеството си на лице, заемащо публична длъжност по чл.3, т.25, е подписала атестационен формуляр с оценка 1 "изключително изпълнение" на Н. Д. Г. и предложение от 13.11.2009г. за повишаването в ранг в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 ДР ЗПУКИ, нейната майка - нарушение на чл.8, изречение 1-во, предложение 1-во, във връзка с чл.35 ЗПУКИ; 2. установила неподаване на декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ от Х. С. Х., административен секретар в РС - Айтос, във връзка с подписването на атестационен формуляр с оценка 1 "изключително изпълнение" на Н. Д. Г. и предложение от 13.11.2009г. за повишаването в ранг - нарушение на чл.16, ал.1, във връзка с чл.37 ЗПУКИ. Решението е подписано с особено мнение от члена на Комисията П. Б. с подробно изложени в него съображения, поради които не споделя доводите на останалите членове на Комисията. Решението е съобщено на жалбоподателката на 09.07.2013г., видно от представеното по делото известие за доставяне /л.63/, а жалбата срещу него е заведена в деловодството на Комисията на 19.07.2013г.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима - подадена е в преклузивния срок, от лице - адресат на акта и съответно активно легитимирано да го оспорва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол при наличие на правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

При извършената проверка за законосъобразност на оспорения административен акт по чл.168 АПК на всички основания по чл.146 АПК, настоящият състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, в съответствие с чл.27, ал.2 ЗПУКИ.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл.59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал.2 реквизити - наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и е спазена процедурата, предвидена в чл.23-27 ЗПУКИ. Жалбоподателката е поканена да бъде изслушана от

Комисията, като не се е възползвала от това си право, видно от представеното по делото уточнение към възражение от 22.05.2013г., с което моли да бъдат взети предвид направените възражения и да бъде оставен без уважение подадения сигнал. На жалбоподателката е предоставена възможност да се запознае с доказателствата и да оспорва крайния акт, с който е установено наличие на конфликт на интереси.

От установените по делото релевантни за спора факти се налага извод за неправилно приложение на материалния закон.

Легалното понятие на "конфликт на интереси" е дадено в чл.2 ЗПУКИ. Конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо публична длъжност има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Тълкуването на разпоредбата води до извода, че за да възникне "конфликт на интереси" следва на първо място да е налице установен по безспорен начин, съществуващ частен интерес, който от своя страна е възможно да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Законодателят е преценил, че дори само възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено опасно, укоримо и като такова не следва да бъде допускано. От дадените в чл.2, ал.2 и 3 ЗПУКИ легални дефиниции на посочените понятия е видно, че "частен интерес" е всяка облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение, а "облага" е всеки доход в пари или в имущество, включително придобиване на дялове или акции, както и предоставяне, прехвърляне или отказ от права, получаване на привилегия или почести, получаване на стоки или услуги безплатно или на цени, по-ниски от пазарните, помощ, глас, подкрепа или влияние, предимство, получаване на или обещание за работа, дар, награда или обещание за избягване на загуба, отговорност, санкция или друго неблагоприятно събитие. От горното следва, че за да е налице "частен интерес", трябва да съществува "облага" по смисъла на чл.2, ал.3 ЗПУКИ.

Като административен секретар на РС-Айтос жалбоподателката е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25 ЗПУКИ. Х. Х. и Н. Г. са свързани лица по смисъла на § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПУКИ, тъй като са майка и дъщеря. Това води до възникване на икономическа зависимост, която поражда основателни съмнения относно безпристрастността и обективността на лицето, заемащо публична длъжност, при участието в подготовката на актовете, от които за Г. възниква облага.

Разпоредбата на чл.19 ЗПУКИ изисква лице, заемащо публична длъжност, само да се отстрани от изпълнение на правомощията си или на задължение по служба, когато по конкретен повод е налице частен интерес.

С участието си в процедурата по атестирането на Н. Г. – съдебен служител в РС-Айтос и майка на Х. - участие в атестационната комисия, подписването на атестационния формуляр на Г. и изготвянето на предложение от 13.11.2009г., Х. е упражнила свое правомощие по служба в частен интерес. Изготвянето на документите е задължително условие, без наличието, на което не може да бъде издадена последващата заповед - № 130/16.11.2009г. на

административния ръководител на съда, с която Г. е повишена в ранг и е увеличено трудовото ѝ възнаграждение.

Действително на жалбоподателката, с оглед заеманата от нея длъжност и в изпълнение на разпоредбата на чл.5, ал.1, т.11 във вр. с чл.10, ал.3 от Правилника за администрацията на районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища /ПАРОВАС/, е вменено задължението да участва в комисията по атестиране на служителите и да предлага промяна в ранговете и трудовото им възнаграждение, като това задължение е разписано и в длъжностната ѝ характеристика. Предвид обстоятелството, че тя и Н. Г. са свързани лица по см. на §, т.1 ДР ЗПУКИ, правилно Комисията е приела, че жалбоподателката е следвало да подаде декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ за частен интерес по конкретен повод и да се отстрани сама в изпълнение на задължението по чл.19, ал.1 ЗПУКИ, което не е сторила.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката, че атестационната комисия се състои от трима членове, от които председателят и другият член освен нея са магистрати и тя по никакъв начин в качеството си на съдебен служител не е можела да повлияе върху тяхното решение. Съгласно разпоредбите на ПАРОВАС и конкретните задължения, разписани в длъжностната характеристика на жалбоподателката, тя организира, ръководи и контролира работата на съдебните служители. В това си качество и в изпълнение на тези задължения, жалбоподателката пряко е имала възможност да оказва влияние върху задачите, възлагани на майка ѝ, както и да повлияе върху мнението за изпълнението им на останалите членове на комисията.

Съдът намира за основателни доводите на жалбоподателката, че спрямо образуването на производство по установяване на конфликт на интереси е приложима разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН и споделя изцяло доводите и съображенията, изложени в обособеното мнение към оспорваното решение.

Производството по установяване наличието или липсата на конфликт на интереси е по същество административнонаказателно като с решението си Комисията установява дали лицето, заемащо публична длъжност е извършило или не е извършило административно нарушение. На основание чл.30, ал.1 ЗПУКИ влязлото в сила решение на Комисията, с което е установен конфликт на интереси има характер и на акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който председателят на Комисията налага предвидените в закона административни наказания. Законът свързва пряко последиците от неизпълнението на задължение по Глава втора ЗПУКИ с налагането на административно наказание. Както е посочено и в диспозитива на оспорваното решение, с подписването на атестационен формуляр и предложение от 13.11.2009г. за повишаването в ранг в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т.1 ДР ЗПУКИ и неподдаването на декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ, жалбоподателката е нарушила чл.8, изречение 1-во, предложение 1-во във връзка с чл.35 ЗПУКИ и чл.16, ал.1 във връзка с чл.37 ЗПУКИ.

На основание чл.1 ЗПУКИ, съгласно който установяването на конфликт на

интереси се извършва по правилата, определени в същия закон, реда за установяване на административни нарушения, уреден в Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ няма да се прилага при установяването на нарушения на Глава втора и Глава пета ЗПУКИ. Но специалният закон за установяване на административните нарушения, свързани с конфликта на интереси, не изключва приложението на останалите разпоредби на общия нормативен акт - ЗАНН. Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Предвид разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК следва да се приеме, че административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 2 години, съгласно редакцията на НК, действала по времето на извършване на нарушението. Нормата е материалноправна и няма обратно действие, поради което при изчисляването на давностния срок не следва да се прилага по-дългия тригодишен давностен срок, установен с § 3 на ЗИД на НК, обн. ДВ, бр. 26 от 6 април 2010г. Степента на обществена опасност на административните нарушения е по-малка от тази на деянията, обявени за престъпления в Особената част на Наказателния кодекс и липсата на давностен срок, в който държавата да може да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание, при положение че такъв давностен срок съществува дори за най-леко наказуемите престъпления би утежнил неоправдано положението на дееца. В случая двугодишният давностен срок относно подписването на атестационния формуляр от 13.11.2009г. е изтекъл на 13.11.2011г., а абсолютният 3-годишен давностен срок, с чието изтичане законът свързва въобще наказателно преследване - на 13.11.2012г. Сигналът, поставил начало на производството е получен в КПУКИ на 26.10.2012г., след изтичането на двугодишния давностен срок, даващ правомощие на държавата да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт е допуснато нарушение на материалния закон, обуславящо незаконосъобразност на оспорвания акт, който следва да бъде отменен.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. С. Х. Решение № 246/27.06.2013г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него

по реда на чл.137 АПК.

Административен съдия: